

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa [...] Banku Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko P. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. G. na rzecz [...] Bank Spółki Akcyjnej w W.
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. oddala wniosek radcy prawnego M. C. o przyznanie mu
od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu pozwanemu P. G.**

UZASADNIENIE

Pozwany P. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
oddalającego apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w
sprawie o zapłatę z powództwa [...] Bank S.A. w W.. W odpowiedzi na skargę
powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów
postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny przy tym jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Stanowisko o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uzasadniono tym, że „sądy obu instancji dokonały w ocenie skarżącego naruszenia zarówno przepisów prawa materialnego jak i postępowania, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości”. Następnie podniesiono, że roszczenie powoda wynika z umowy kredytu konsumenckiego, co „skutkuje daleko idącą możliwością dominacji podmiotu

profesjonalnego jakim jest instytucja bankowa”, a problem ten „jest szczególnie istotny w chwili obecnej, kiedy ujawnione zostają liczne nadużycia ze strony instytucji bankowych, które [...] stosują w umowach zawieranych z konsumentami klauzule niedozwolone, które skutkują nadmiernym ich obciążeniem finansowym”. Stanowisko skarżącego zamykało się w przytoczeniu cytowanych wyżej, niesprecyzowanych naruszeń prawa oraz w wyrażeniu opinii o dopuszczaniu się przez banki nieokreślonych bliżej nadużyć wobec konsumentów.

Powyższe okoliczności nie świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący nie przedstawił w stosownej części skargi (art. 398⁴ § 2 *in fine* k.p.c.) argumentacji prawnej, a jedynie opinię o nietrafności zapadłych w sprawie rozstrzygnięć sądów obu instancji oraz naruszaniu interesów konsumentów przez bliżej niesprecyzowane podmioty z sektora bankowego. Wywody te nie odnoszą się jednak do konkretnej sprawy i nie zawierają nawet próby wykazania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na marginesie wypada przypomnieć, że w postępowaniu ze skargi kasacyjnej przedmiotem kontroli jest orzeczenie sądu drugiej instancji, a zatem dostrzegane przez skarżącego, niedookreślone bliżej naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania przez Sąd pierwszej instancji nie mogłoby mieć znaczenia dla oceny zasadności skargi kasacyjnej. Także odniesienie motywów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do zarzutów skargi kasacyjnej nie prowadzi do wniosku, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono stosownie do wyniku sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu podlegał oddaleniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że wniesienie oczywiście nieuzasadnionego środka zaskarżenia koliduje z zasadami profesjonalizmu i nie stanowi udzielenia pomocy prawnej

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2018 r., I CZ 111/18). Pogląd ten należy odnieść do przedsądowego etapu oceny skarg kasacyjnych, z tym zastrzeżeniem, że na wspomnianym etapie badaniu nie podlega zasadność skargi, lecz wykazanie przez skarżącego, iż w sprawie wystąpiła jedna z przyczyn kasacyjnych uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Ocena sposobu sporządzenia skargi, w tym wywodów w przedmiocie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie przemawia za stwierdzeniem, że zasadne byłoby wydatkowanie środków publicznych na wynagrodzenie pełnomocnika świadczącego skarżącemu pomoc prawną z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.